

nogen måde belægger, at »med flere« var ment som »kongehuset«.

Så har vi også fået noget meget forunderligt. Fra sidste gang, civillisten var til behandling i Folketinget, nemlig i 1972 i forbindelse med dronning Margrethes overtagelse af tronen, læser vi et brev, hvoraf det fremgår, at Statsministeriet havde overvejet at gøre det, vi gør i dag, nemlig at lave en lovhjemmel for momsrefusionen. Men så står der, at det har statsministeren besluttet ikke skulle ske.

Hvorfor man dengang beslutter, at et problem, man kendte til, ikke skulle løses i loven, da man havde muligheden for det, står stadig væk hen i det uviste. Derfor vil vi for Enhedslistens vedkommende sige, at selv når den her lov er blevet vedtaget, er der om denne sag ganske megen mystik.

Vi synes sådan set, det er lidt interessant og lidt morsomt, men hvordan kan man rent principielt i over 30 år være klar over i Statsministeriet, at her er noget, der ikke er lovhjemmel til, uden at gøre noget? Så jeg kan forsikre om, at vi vil spørge mere til denne sag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Frank Aaen hæftede sig en hel del ved, at det er en meget, meget usædvanlig lov.

Det er selvfølgelig usædvanligt alene af den grund, at det vedrører kongehuset, men det er også usædvanligt i forhold til, at der er en række ting, som er uafklarede. Og spørgsmålet er netop: Hvem hører til den kongelige familie, hvem er kongehuset, osv.?

Det værste ved det hele er jo, at det først bliver afklaret den dag, der er nogen, der er i omegnen, enten lige inden for eller uden for, som begår en eller anden fejl, hvor domstolene så måske er nødt til at tage stilling til det.

Det havde været en fordel, hvis vi – ud fra en lov kvalitetsbetragtning – havde fået præciseret: Hvem er det egentlig, vi taler om, hver gang der tales om nogen? Det havde været kvalitet i lovgivningen, og det havde klædt Folketinget, hvis vi havde gjort det, i stedet for at man overlader det til en mulighed engang, hvis domstolene skal ind i sagen.

Så er der en anden ting, som jeg også synes vi er nødt til at bemærke, og det er, at i forhold til andre kongehuse ligger lovgivningen vedrørende det danske kongehus i den ende af rækken, hvor kongehuset har mange privilegier. Det er, som om vi på nogle områder ikke helt er kom-

met ud af enevælden. Ikke helt. Vi er selvfølgelig kommet ud af den, men på det her område kniber det lidt.

Der er nogle kongehuse i Europa, der har flere privilegier end det danske kongehus; men i forhold til offentlighed og i forhold til nogle bestemte privilegier ligger vi i den ende, hvor kongehuset har særordninger. Det er lidt usædvanligt, synes jeg, i forhold til, hvad vi kender i Sverige, og hvad vi kender i Storbritannien.

Arne Melchior (CD):

Jeg synes ikke, at hr. Frank Aaens ord her skal stå uimodsagt. Han var jo meget morsom, og det er da altid forfriskende, men »den, der kun tager sjov for sjov og alvor kun alvorligt ...« osv., med hilsen fra Kumbel.

Jeg synes, at hr. Frank Aaen er en af de få her i huset, der ikke kan tillade sig den form for morsomheder. For det første er det, at noget er usædvanligt, altid værd at påpege, men det er jo ikke udtryk for, at det er forkert.

I grundloven står der »kongen«, hvor der retligt skal forstås »statsministeren« eller »regeringen«, og det har vi ingen problemer med at forstå rigtigt. Det er hævdvundet, og der er som bekendt ingen regel uden undtagelse.

Men det, der støder mig, er, at hr. Frank Aaen jo viser disrespekt for kongehuset på en ret grov måde, som jeg ikke mener er stødende for kongehuset, men er stødende for Folketinget. Hr. Frank Aaen har jo skrevet under på at holde grundloven, og deri er jo kongehusets rolle angivet, og kongehuset med majestæten i spidsen er et symbol for den danske nation. Det er uimodsigeligt.

Vi har to fællessymboler, og det ene er vort flag. Flaget er et stykke vævet tekstil, som er designet på en bestemt måde, og som folket har besluttet – endda uden afstemning – at gøre til vort fælles symbol, og derfor gør vi honnør. Vi hilser, og vi ærer fanen, fællessymbolet, ved passende lejligheder.

Så har vi et andet symbol, et levende symbol af kød og blod. Det er for tiden vores dronning, og det er dronningens familie, som på samme måde vel nok, netop da det altså er levende mennesker, som et stykke vævet tekstil kan være udtryk for et fælles symbol for nationen.

Og ved at vise åbenlyst, ubehagelig, for mig at føle væmmelig, disrespekt for Folketingets gæster, nemlig majestæten og hendes familie, når de besøger Folketinget ved folketingsamlingernes åbning – både når dronningen ankommer,